

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
la străinătate 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Blaș, jud. Târnava-Mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

1 Decembrie

În ziua sfântă când prăznuim unirea Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu Patria-Mamă, bucuria sufletească a milioanele de Români se încheagă într'un singur glas: Trăiască România Mare

Ziua de 1 Decembrie 1918 a despărțit în două istoria poporului românesc. Ea e piatră de hotar, așezată în drumul neamului, ca crucea dela cotitura drumurilor, așezată în vârf de deal. Când drumetșul ajunge lângă ea, obosit de cale lungă și de mulțimea pietrilor ce i-au îngreuiat pasul, se descoperă cucernic, își face o sfântă cruce și pe o clipă numai, își odihnește oasele obosite. Aruncă apoi o privire cuprinzătoare spre fășia de pământ bătătorită până acum. Se întoarce apoi și cu flacări în ochi cuprinde întreagă zarea ce i-se deschide înaintea. Cărările îndepărtate îl atrag cu vrajă, și sub chemarea lor pornește iarăși la drum.

Românul a poposit sub umbră binecuvântată de cruce, în ziua friguroasă de 1 Decembrie 1918. Aceasta a

fost ziua când toți fiii aceleiași mame, despărțiți până atunci de vitregia vremurilor, s'au strâns la sânul aceleiași familii: România Mare. Ardealul, Banatul, Crișana și Maramureșul, s'au prins atunci în hora fraților de pe celelalte meleaguri

Din durerile trecutului și-au scos înviașăminte pentru drumurile cele noi. Cu sufletele înflăcărâte și pline de credință într'un viitor mai bun, au părăsit Alba-Iulia cei cari au luat parte la actul înfrățirii, pornind la muncă în ogorul neamului sub privirea oblăduitoare a lui Mihai Viteazul, care tot acolo, cu sute de ani înainte, a înfăptuit pentru puțin timp visul neamului: unirea tuturor Românilor.

Căile cele noi n'au adus dintr'odată fericirea visată. În urma unei suferințe de veacuri, așteptarea era poate prea încordată, prea multe se așteptau ca să poată fi dintr'odată înfăptuită.

Urmele războiului apoi, care a în-

greutățile prin cari trece neamul nostru, cu gândul să strice granițele de acum, ca apele să vie în matca lor dinaintea războiului. Matca aceea însă era greșită, apele au trecut prin ea silite și s'au revărsat la o cotitură. De unde au plecat, nu se vor mai întoarce.

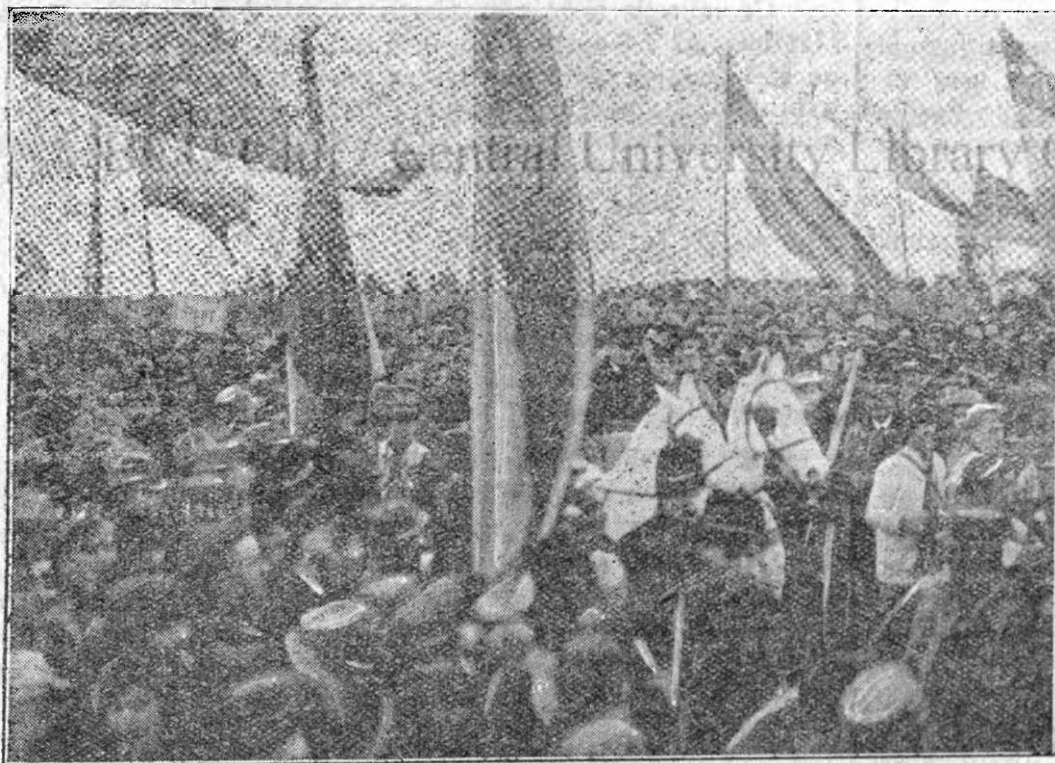
Glasului dușman, care ne subsapă în cele țări străine, îi răspunde glas din țara noastră. Privind în adâncuri, locuitorii țării au văzut că năcazurile prin cari trecem sunt de suprafață. Ele sunt urmarea firească a războiului, și cu ele sunt împreunate greutățile nedespărțite de orice început. Prin firea lor însă sunt trecătoare, de suprafață. În adâncurile sufletelor a rămas aceeași credință neclătinată, aceeași dragoste de muncă a gliei strămoșești, aceeași răbdătoare încredere din care-i plămădită ființa neamului, care a purtat pe strămoși veacuri de rând prin valurile năcazurilor.

Ziua de 1 Decembrie, în preajma căreia suntem, a răscos aceste însușiri ale ființei neamului. Pe întinsul țării, în chip deosebit însă în Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș, se mișcă locuitorii,

însuflețiți, se pregătesc să sărbătorească împlinirea alor 17 ani dela ziua sfântă a Unirii. Cu credința înprospătată în viitorul de aur al țării, acum ca și atunci, vom striga puternic, să fim auziți și de cei cari visează întoarcerea vremilor trecute: **Trăiască România Mare!**

S. Orian

Conferință religioasă. Jol în 21 Nov. publicul blașan a asistat la o conferință religioasă ținută în sala de gimnastică a liceului de băieți de către *Il. Sa. Dr. Ioan Bălan*, canonic mitropolit. Sf. Sa a stabilit, prin lumina învățăturilor creștine, legăturile dintre stăpân și slugă. Conferința a avut loc la ora 11 a. m., și face parte din seria conferințelor aranjate pentru postul Crăciunului de Reuniunea Femeilor Române Unite din Blaș.

Mulțimile la Alba-Iulia în 1 Decembrie 1918. Pe deasupra capetelor flutură drapelul național.

ghițit bogății de neînchipuit, puteri de muncă și timp scump, au rănit atât de crud trupul întregii omeniri încât va trebui să treacă multă vreme până ce rănilile se vor vindeca deplin. Țara noastră, țară tânără, unde totul era de făcut, s'a resimțit puternic de pe urma loviturile războiului. Crizele de tot felul, cari, ca și boalele pe om, au oprit locului omenirea întreagă, au făcut pe mulți să uite înflăcărarea primelor zile, lăsându-se robiți de greutatea zilelor prin cari trecem.

Dușmanii țării noastre, cari nu se pot împăca nici de cât cu dreptatea vecinică a lui Dumnezeu care a strâns pe fiii acelu neam în granițele firești, au început să trâmbițeze la toate colțurile

Talcuirea evangheliei duminicii

Duminica a XXXI. după Rusalii sau a XIV. după Înălțarea sfintei Cruci. Luca 18, 35-43.

35. *In vremea aceea a fost când s'a apropiat Isus de Ierihon, un orb sedea lângă cale cerșind.*

În călătoria sa dinspre Perea spre Ierusalim, Isus a trecut Iordanul și s'a apropiat de vestitul oraș al Ierihonului, care se afla dela Iordan la o depărtare de 2 ore și jumătate pe jos, și 6 ore dela Ierusalim. Pe atunci Ierihonul se afla în deplină pompă, pentru că îmbelșugare și avea apă și bucate din belșug. Atât Irod cât și Arhelau au zidit în Ierihon teatru, palat regal, cetatea Kypros și alte zidiri însemnate; orașul mai era apoi și un oraș comercial de frunte, avea oficiu de vamă și o populație destul de numeroasă. Astăzi Ierihonul nu mai există, locul lui este cuprins de buruieni și de pustie, numai un hotel european și niște căscioare sărăcicioase cari formează satul Richa mai amintesc de vechea cetate.

Că orbul pentru ce s'a așezat tocmai în calea ce duce spre Ierihon, e ușor de ghicit. El bine știa că se apropie Paștile iudeești și că sute de mii de oameni vor trece pe drumul acesta, venind din Galilea și din părțile de miazănoapte ale Iudeii, spre Ierihon resp. spre Ierusalim, ca să sărbătorească Paștile. Oamenii cari treceau pe lângă el de obicei nu-l lăsau fără de a-i întinde vreun ban.

36. *Și auzind poporul ce trecea, a întrebat: „ce este aceasta?”* 37. *Și*

i-au spus lui că Isus Nazarineanul trece. 38. Și a strigat zicând: „Isuse, fiul lui David, miluește-mă!”

Obișnuit cu poporul ce trecea, aproape fără întrerupere, pe lângă el, de astă dată aude ceva neobișnuit. Se vede că era popor mult și sgomot mare, de s'a văzut îndemnat să întrebe: „ce este aceasta?” Când a auzit că pe acolo trece însuși Isus Nazarineanul, marele făcător de minuni, a început a striga, cât îl lua gura, nu numai „Isuse, miluește-mă”, ci a mai adăugat și pe „fiul lui David”, recunoscând prin aceasta că Isus este Mesia care avea să se nască din sămânța împăratului David. Acum ori niciodată, își zise bietul orb, știind că rar i-se va mai putea da un atât de fericit prilej de vindecare ca acum.

39. *Iară ceice mergeau înainte îl certau să tacă; însă el cu mult mai vărtos striga: „fiul lui David, miluește-mă!”*

Mulțimea îl certa, pentru că era de părerea că este necuviincios din partea unui orb, să oprească în cale pe marele Rabi. Orbul însă nu se ostoaie, fiindcă el îl știa pe Isus prieten al celor săraci și necăjiți, și vindecător al bolnavilor.

40. *Și stând Isus, a poruncit să-l aducă pe el la sine. Iară apropiindu-se el de dânsul, l-a întrebat, 41. zicând: „ce vrei să-ți fac?” Iară el a zis: „Doamne, să văd.”* 42. *Și Isus i-a zis lui: „vesi, credința ta te-a mântuit!”*

Ce milostiv și de oameni iubitor este Mântuitorul! Se apropie de el, îl întreabă ce să-i facă și, când vede marea credință a orbului, îl vindecă, spunându-i acele cuvinte mângâitoare pe care le spunea de obicei Isus, ori de câte ori vedea că este credință în aceia pe cari i-a vindecat.

43. *Și îndată a văzut și a mers după el, mărind pe Dumnezeu. Și tot poporul, văzând aceasta, a dat laudă lui Dumnezeu.*

Ceeace e frumos din partea orbului este faptul că l-a urmat pe Isus și a mă-

rit pe Dumnezeu, iară poporul, luând pildă dela el, a dat și el laudă lui Dumnezeu.

* * *

Minunea din evanghelia de astăzi arată, ca atâtea altele, marea putere a credinței. — Să nouă ne-a dăruit Isus lumina evangheliei, care este mult mai prețioasă decât lumina materială. — Să învățăm și noi dela orbul din evanghelia de astăzi ca să mărim pe Dumnezeu ori de câte ori face câte o vindecare vreunui neam de al nostru.

Părintele Iuliu

Din Șardul Nirajului

Reștinuarea Mariană a femeilor gr.-cat. din Șardul Nirajului, în fruntea căruia muncete cu dragoste și stăruință cea preotesească Elena Oltean, desfășoară o frumoasă activitate.

Pe lângă programul său religios și cultural foarte bogat se îngrijește și de înfrumusețarea sf. biserici. Astfel, a donat un chivot de o frumusețe rară, în valoare de 5.000 Lei, a format și înfrumusețat radical iconostahul, a donat doi prașori în valoare de 10.000 Lei, a căror sfințire s'a făcut cu un fast deosebit în 21 Nov. c. la praznicul Înălțării în biserică a Preacuratei prin preoții: Ioan Oltean din Miercurea-Nisaj, Emil Creșu din Troița și Petru Oltean, preot local.

Au participat numeroși intelectuali și foarte mult popor din jur, și s'au împărtășit cu sf. taină a Euharistiei.

Pildă vrednică de urmat.

Concert artistic. Sâmbătă, în 23 Nov. seara Blajul a avut oaspeți străini. Orchestra din Turda, sub conducerea mălastră a dlui prof. L. Mureșan, a dat un reușit concert artistic, din compozițiile marilor artiști străini și naționali. Între aceste din urmă s'a cântat „sanța” de Iacob Mureșan, cu acompaniamentul corului catedralei din Blaj. A avut un punct în program și corul teologilor, conduși de d. prof. Celestin Cherebeșiu.

Citiți „UNIREA POPORULUI”

Foia „UNIRII POPORULUI”

Cum a murit un episcop catolic în Bolșevicia

Suntem într'un oraș din partea de miazănoapte a Rusiei, lângă Marea Albă. În acest oraș trăiesc în surghiun (exil) preoții ruși cari sunt suspecți că mai țin încă la vechea religie ortodoxă ori catolică, și astfel primejduesc statul bolșevic.

Era seara de 5 Ianuarie 1935. Un episcop catolic făcea vecernia și predica puținilor credincioși cari îndrăznesc să mai vie în biserică. Pentru că în Rusia de astăzi este o crimă mare a merge la biserică. Pe treptii bisericii stau preoți surghiuniți, îmbrăcați în haine zdrențuite, cu mâinile și picioarele înghețate și vinete, cerșind dela trecători câte un ban sau o bucată de pâine cu care să-și potolească foamea, pentru că în Rusia de astăzi un preot catolic sau ortodox care ține la biserică sa strămoșească este menit să moară înec, după ce a fost surghiunit dintre oameni. Și ceice-l ajută pe un preot se expune la întemnițare ori la surghiun.

Pe când era bătrânul episcop, care împlinise deja 75 de ani, la sfârșitul vecerniei și se duse în sacristie (cameră lângă altar) ca să

se dezbrace, spioni bolșevici îl văd împachetând ceva și băgând în buzunar.

„Ce ascunzi acolo?” — îl întreabă spionul polițist.

„Sfânta Impărtășanie. Vă rog, cu toată căldura, nu vă atingeți de ea” — în răspunsul bătrânului episcop.

Între răsete disprețuitoare și batjocoritoare lui polițistul sfânta Impărtășanie, o aruncă pe pământ și o săcă în picioare. Bistul episcop a amărit de groază și de durere.

Dimineața s'a trezit în temniță. O celulă de 6 metri pătrați, care era menită pentru 8 oameni, era camera lui. 17 ore l-au ascultat fără întrerupere. De mâncare nu i-au dat decât heringi sărați, fără de a-i da iasă și apă să bea.

După trei luni judecătorul instructor i-a făgăduit că-l eliberează, însă numai sub condiția că recunoaște în scris că în Rusia Sovietică nu există prigonire a bisericii și, că atât biserică, cât și preoții, trăiesc în libertate desăvârșită.

De sine înțeles că episcopul n'a voit să dea în scris această mare minciună și prin urmare s'a orândit însuși la o moarte îngrozitoare.

L-au bîgat într'o celulă în care mai erau 5 întemnițați. Celula nu avea ferești și era atât de mică, încât nenorociții numai cu greu puteau ajunge la aier, și acela însă era pu-

turos. Cu toate că în celulă era o căldură de neaferit, nenorociții nu primeau decât 2 pahare de apă la zi. Așa sufereau de îngrozitor, de lipsă de aier, căldură și de sete, încât zăceau toată ziua pe jos fără de mișcare. Nu mai aveau pe ei nici o cămașă sau izmăneș, și celula era plină de păduchi și de viermi albi. Păduchii se băgau în pieie și le făceau rane sângeroase necrozicilor. Ranele puroiau și erau pline de viermi. Bătrânul episcop slăbise atât de mult, încât nu mai era în stare nicicând să se apere de păduchi și viermi cari începuseră să-i roasă fața, ochii și urechile.

Din când în când mai intra în celulă câte un paznic, aducând cu sine câte un întemnițat căruia îi spunea: „Dacă nu-ți reușește greșeala, o pățești ca episcopul acesta putezești și tu de viu”.

În sfârșit un păduche sau vierme a izbutit să ajungă până la pelița mașilor. În două zile bătrânul episcop s'a îmbolnăvit de apriaderea peliței mașilor și a murit. Doi soldați îi luară cadavrul și-l aruncară într'o groapă. Două femei îi petrecură de departe și-și însemnară, cu o bucată de lemn, locul în care zăcea bătrânul episcop, care devenise martir și sfânt.

Și aceasta nu este poveste, ci adevăr. Ni-o istorizește însăși gazeta Papei, L'Osservatore Romano.

In jurul „minunilor“ dela Maglavit

— Cum își „luminează“ anumite ziare cetitorii —

Faptele petrecute la Maglavit din ziua în care clobanul Petrache Lupu a avut cunoscutele „vedenii“ au fost comentate pe larg în ziare. Multe dintre ele s'au străduit să înrădăcineze în opinia publică credința că „vedenile“ clobanului au fost arătare dumnezească, revelație venită de sus.

Pentru a susține și întări această credință, ziarele puse în slujba Maglavitului au comentat pe larg tot ce s'a întâmplat ulterior acolo în lanca Dunării spunând că s'au întâmplat minuni, dovadă că „vedenile“ lui Petrache Lupu au fost „descoperire dumnezească“.

În timpul din urmă, sforțările ziarelor au fost întinse. S'au găsit chiar bărbați de știință cari să pună alături, prea vizibil intenționat, Lourdes-ul și Maglavitul, ca din această legătură cel din urmă să rămână în opinia publică înconjurat de nimbul de care se bucură cel dintâi.

În vâlva iscată nu ne-am amestecat. Am publicat din datorință profesională pentru cetitorii pe cari îi slujim, observațiile obiective ale păr. redactor Iuliu Maior, făcute la fața locului. Am publicat apoi o seamă de considerații asupra minunilor în general, făcute de păr. canonic Ion Agârbiceanu dela Cluj. Ele au fost menite să fie un îndreptar, o sîtă prin care trebuiesc cernute faptele ce se pretind minuni.

Am fost de credința că nu dragostea de adevăr a hotărît anumite ziare să se pună în slujba Maglavitului. Anumite calcule gazetărești și dorința unora de a avea cu orice preț un sfânt și un Lourdes românesc, le-a îndemnat la aceasta. În acest scop le-a dat mână de ajutor și bărbații de știință de cari pomeneam.

Noi nu prea vedem de ce-ar trebui să avem numai decât un sfânt și un Lourdes românesc. Avem noi drumurile noastre, crotite încă de când ne-am zămislit ca nație, în spirit creștin. Bătătorindu-le, ne vom îndeplini rosturile ca și fără Petrache și fără Maglavit. Dragostea de adevăr ce ne călăuzește,

și'n virtutea căruia ne-am pune în slujba unui sfânt sau un Lourdes românesc dacă ar fi, ne-a îndemnat să scriem aceste șire, comentând ceea ce urmează.

O gazetă din cele puse în slujba Maglavitului (Lumina Satelor dela Sibiu nr. 48—1935) publică sub înscăltura păr. (ortodox) Simion Radu din Cristur, un articol intitulat: Tămăduiri minunate văzute la Maglavit. Păr. S. R. încheie astfel articolul: „M'am întors dela Maglavit ferm în credință, ca oarecând Toma, că prin acest modest și curat cloban lucrează și vorbește bunul Dumnezeu oamenilor“.

În câteva puncte se însiră „faptele minunate“ văzute la Maglavit cari au produs în sufletul Părintelui credința sf. apostol Toma când a pipăit ranele Mântuitorului. Între cele șapte „fapte minunate“, cari au produs credința Părintelui, — căci suntem siguri, le-a ales pe cele mai vrednice de crezământ, — cea mai „minunată“ e a opta. E vorba despre tânărul Ioan Turcu de 18 ani, din Blaj, despre care Păr. afirmă că „s'a născut orb“. A plecat la Maglavit, săptămânile trecute. Părintele S. R. l-a cercat, după „vizită“, vederea. Vedea slab. Acest fapt face parte din acelea cari l-au făcut să creadă cu credință apostolică în „mislunea dumnezească“ a lui Petrache Lupu. Prin ziarul în care scrie, dânsul vrea să însuflească această credință cetitorilor săi.

Pentru lămurirea tuturor pe cari i-a frământat cele petrecute la Maglavit, și cari sunt iubitori de adevăr, afirmăm: Tânărul Ioan Turcu, de 18 ani din Blaj n'a fost niciodată orb. Cel ce scrie aceste șire îl cunoaște. A avut totdeauna vederea slabă, dupăcum slab vede și acum întors dela Maglavit.

Ce să spunem atunci despre celelalte fapte, mai mărunte, trimise de corespondenți, cărora oricât crezământ le-am da nu-i putem trece peste proști? Și ce să spunem despre ziarele și oamenii de știință puși în slujba lui Petrache Lupu și a Maglavitului? Spunem credința noastră: Închipuirile unui cloban, — el însuși, poate, sincer, — sunt arătate din mo-

litive gazetărești, poate, și altele, drept arătări dumnezeiești. Se găsesc apoi unii cari cred, bazați pe fapte ca cea de mai sus.

Închipuirii au avut și au și azi destul. Le credem arătări cerești? Prin aceasta ne dăm certificat de creștini slabi, cărora le lipsește credința cea adevărată. Nu drumurile călăuzite de această credință ne vor mântui.

Sinodul de toamnă al preoșilor din tractul Brașovului

În 18 Nov. s'a ținut la Brașov sinodul de toamnă al preoșilor aparținători acestui protopopiat. S'a început prin mărturisirea preoșilor și celebrarea sf. liturgii în capela din strada Lungă.

Sedința sinodului s'a ținut în frumoasele case parohiale, ridicate lângă biserică, în cea mai frumoasă parte a orașului.

Sinodul a fost deschis de P. O. D. protopop Mihail Hodârndu. Sf. Sa face un scurt dar lămurit istoric al parohiei Brașovului, arată împrejurările vitrege cu cari are de luptat biserica unită. Arătând înăptuirile parohiei Brașovului, amintește de sprijinul și muna desinteresată a câtorva creștini buni, între cari dd. judecător Petru Pop și adv. Dr. Aron Suciu.

Păr. Ciungan, notarul sinodului, scoate la iveală străduința nepreocupată a păr. protopop Hodârndu, în ce privește ridicarea frumoaselor case parohiale, arătând că astăzi, când împlinește 40 de ani de preoție, are fericirea de a ține sinodul în noile case parohiale. În numele preoției tractuale îi urează putere de muncă și sănătate pentru a vedea terminată muna începută.

S'au ținut apoi două conferințe a păr. Iuliu Pastrav din sf. George și a păr. Oct. Stoian din Tîcușul nou, despre vîrtuțile și păcatele în legătură cu cea dintâi poruncă dumnezeiască.

La masa comună ce a urmat după sinod, a luat parte și vrednicul și credinciosul adv. Dr. Aron Suciu, primepitropul Bisericii unite din Brașov, căruia păr. Ștefan Halmaghi, i-a adus meritate laude în strădania și ajutorul

Găina bătrână face zama bună

Cu venirea iatăcilor zile friguroase, găinele răresc ouatul și curând începează de tot. Au sfârșit ouale și încep să se îngrașe. Dumnezeu, care toate le-a orânduit cu înțelepciune, a învățat și pe găina ea, acum în prajma iernii, să mai lase grija altora și să vadă de sine. Tot felul de grăunțe risipite la cărat prin ogradă, felurimi de semințe scuturate din ierburi, găze și alte mimicuri, pe care găina le culege din zori până seara, o ajută să se săpătească cu un strat galben de grăsime. Pe aele și puful i-se îndesese, iar de pe la Sfântii Athaagheli calcă rar și greoiu prin gospodărie. O vezi când sare de pe craca unde i-a plăcut să doarmă pe vară e de grea. Atunci e bună de mâncat. Cartea ne spune, și vești fi luat seama și d-voastră, că o găină cu cât îmbătrânește cu atât ouă mai puțin. În al treilea an trebuie tăiată, altfel împovărează gospodăria, căci mănâncă, dar nu rodește.

Și zău, că nu e mâncare mai bună pe lume, decât o zeamă de găină grasă, ai cărei aburi împrăștiie mireasmă de țelină, morcovi, pătrunjel și toate mirodeniile, care nu lipsesc din bucătăria bunei gospodine.

Opăriți bine găina tăiată, ca să se curețe fulgii cu ușurință, dar n'o uitați în apa clocotită, piguliți tullele cu răbdare, ca să rămână pielea întregă și întinsă. După ce ați

părlit-o la vâlvașe, frecați-o cu puțină făină de porumb și elătiți-o cu apă multă.

Puneți-o să fiarbă în oală mare cu apă fierbinte ca să iasă zeama limpede. Zeama de găină ca și orice altă zeamă de carne, nu e în adevăr gustoasă decât când fierbe cu mult zarzavat: un morcov mare, un păstarnac, un pătrunjel cu foile verzi cu tot, un sfert de țelină sau chiar o jumătate dacă e mai mică, de asmeni cu fruze, o ceapă mare, câteva boabe de piper și două foi de dafin. Nu uitați să aruncați un bob potrivit de sare, încă dela început. Oala să fiarbă acoperită și apa să acopere bine picioarele găinei. Când zarzavatul e fert, îl scoateți ușurel cu lingura afară, verdeața o aruncați; iar rădăcina de țelină și morcovul le scăpați în strachina în care veți pune găina, căci sunt foarte bune. Gustul de carne a intrat și în zarzavat. Găina bătrână face zeama bună, dar trebuie să fiarbă bine. După ce ați scos tot zarzavatul, puneți să fiarbă și câțiva cartofi, unul de fiecare musafir, și de sigur că trebuie să mai adăogați apă, căci va fi scuzat de tot.

Să aveți ulciora cu apă fierbinte la îndemână pe plită. Când pielea începe să se ciupească înseamnă că e tocmai bine fiartă și carnea Gustăți-o din sare. Mestecați mămăliga sau tăiați sferturile de pâine și chemați fometoșii la masă. Dar eu sunt sigur că mireasma plăcută i-a adus din toate ungherele, fără ca

dumneata să mai ostenești chemându-i pe nume. Ai pregătit din timp o căpățână de usturoi pisat cu sare într'up fund de strachină? Așa mai lipsea. Adaogă două linguri de grăsime din aceea care s'a ridicat la suprafața oslei, când zeama a stătut din fiert. Apuca găina de picioare, vezi că, dacă e prea fiartă, rămâi doar cu hartanele în mână, și pune-o în strachina mare, unde ai așezat zarzavatul fiert. Umple strachioara fiecăruia cu zeama caldă și gustoasă, fă semnul crucii și te așază la masă.

Să vă mai urez cu poftă bună?

Nările mi-se umplu și mie de aburii mămligutei și ai mirezmei de usturoi. Aud sorbiturile lacome, văd fețele roșii și ochii răzătorii în jurul mesei scunde acoperită de șanț de în albă ca fulgul și...

Să vă fie de bine, că tare bun a fost!

Nenorocirea unui muncitor. Muncitorul Nicolae Noaghea, lucrător în fabrica de celuloză din Zernești, alunecând a căzut în sitele cari aleg lemnul măcinat pentru fabricarea celulozelor. Lipsa lui dela locul de muncă, a fost văzută de un alt muncitor. Acesta chemând și pe alții, au scos pe bietul muncitor zdrobit și cu trupul mutilat în mod înspălmântător.

dat pâr. Protopop pentru înălțarea frumosului lăcaș de rugăciune și a caselor parohiale.

Ne-am despărțit cu inimile întărite și cu o nădejde de a putea ajunge cu ajutorul Domnului, din prilejul sinodului de primăvară, la sfințirea acestui frumos și falnic lăcaș de rugăciune.

Correspondent

Festivalul organizației „Astra-Șoimii Carpaților” din comuna Aghireș-Cluj

Duminică, în 24 Nov. a. e. Șoimii din Aghireș au aranjat, în cinstea delegațiilor Comitetului Central al Astrai-Șoimii Carpaților de la Cluj, de sub prezidenția Dnului prof. universitar *Dr. Iuliu Hașeganu*, un festival bine reușit, cu un program deosebit de bogat și ales. Cuvântul de deschidere a fost rostit de președintele organizației Șoimilor din Aghireș, dl *Dr. Traian Denghel*, primpretor, care în cuvinte bineșimțite a salutată pe oaspeși și publicul prezent într'un număr așa de mare, făcând sala abia i-a fost încăpătoare. Dsa a arătat, pe scurt, cari sunt idsalurile „Astrei” și în special care este ținta cea mai apropiată a organizației locale, de a clădi o Casă Culturală, făcând un călduros apel la cetățenii acestei fruntașe comune, să contribuie cu obolul lor.

S'a desfășurat apoi un program artistic, cu bucați de cor alese, compoziții de ale celor mai buni autori români și s'au jucat 2 piese de teatru.

Punotele de cor au fost executate cu multă precizie de corul, în 4 voci, al Șoimilor, sub mîiastra conducere a Dnei învățătoare *Gabriela Călugăru*. Au pîscut mult bucațile: „Foale verde de trifoiu” de *N. Oancea*, cu solo de sopran, susținut foarte bine de șoimii *Lucreția Lapuște* și „Cântecul Iacului”, cu solo de tenor cântat de șoimul *Aug. Graur*, care dispune de o voce plăcută și melodioasă. Foarte bine au reușit marșurile eroice: „Sus inima Români” și „Trăiește România-Mare”, dovedind, că dna dirigentă a depus muncă temeinică în instruirea corectă și precisă a soriștilor.

În cadrele programului au ținut și dnii delegați de la centru, câte-o conferință instructivă pentru popor. Dl ing. agronom *Larionescu* de la Camera de Agric. Cluj a vorbit despre cultura pomilor, recomandând agricultorilor să îmbrățișeze această ramură folositoare și aducătoare de venit economic. A demonstrat cari sunt soiurile cele mai potrivite și mai rentabile pentru regiunea aceasta.

Dl *Dr. Petrișor* de la Clinica Medicină din Cluj, a vorbit despre igiena locuințelor de la sate și despre cerințele ce trebuie să îndeplinească o casă sănătoasă. Ambele conferințe au fost ascultate cu mult interes.

Piese de teatru, pregătite sub conducerea agilitului secretar al organizației Șoimilor, dl inv. director *Vasile F. Călugăru*, au reușit peste așteptare de bine. S'a jucat piesa în 2 acte „Nu vrea să se mărite” de *Zintariu*, în care diletanții șoimi și șoimaze, s'au fatrecut pe sine, în executarea rolurilor ce li s'au încredințat, jucând cu mult curaj și căt se poate de natural. Iată numele rolanților: *Niculita*

Roșescu, Vasile Șuteu, Aug. Graur, Lucreția Lăpuște, Florica Ghiran și Valeria Oprea. A 2-a piesă: „Cărlig vinde pe Suru”, comedie într'un act de *A. Melin*, a fost minuat interpretată, stăruind hohote de rîs, prin felul original și vioiu al predării. S'au distins în rolurile lor: *Nic. Roșescu, Vasile Șuteu și Lucreția Lăpuște*, toți trei avînd o îndemănare pentru teatru, vrednică de toată lauda. A fost bine în rol și șoimul *Gheorghe Ghiran*, care a jucat pe flîșul tomatie pîscit „Bărzu”.

Serbarul a încheiat prin cuvîntarea plină de avînt tineresc a dnului inv. dir. *V. F. Călugăru*, care a arătat hotărîrea fermă a tineretului de a începe la primăvară pregătirea cărămizii pentru Casa Culturală și a cerut și părinților să dea mîna de ajutor pentru realizarea acestui măreț gând. Publicul a plecat încântat și cu sufletul înălțat de la această frumoasă serbare, și cu dorința să poată lua parte cît mai des la astfel de manifestații culturale ale Șoimilor.

Correspondent

Sfințirea bisericii unite din Balșa

Clipe de împreună bucurie a credincioșilor bisericii celei noi și a donatorilor

Mult progres și multe schimbări s'au făcut după războiul mondial, și sufletesc și lumesc, asemenea și'n privința zidirilor de biserică nouă. Cu greutăți, uneori mari de tot, dar se fac. Cât de mari sunt deci binefacerile păcii — și cît de înfloritoare și păgobitoare sunt grozăviile războiului! Mari deosebiri pe cari trebuie să le știm prețui, mai ales în timp de pace.

E vorba adevărat de-un mînnunchiu de credincioși trecuți la Sf. Untre, începînd din anul 1932 în comuna fruntașă Balșa (cu țîrg de țară, notarlat, percepție, dispensar cu medic de circumscripție și post de Jandarmi) avînd în frunte pe însufleșitul tînar, *pâr. Augustin Boca*. Cu mari jertfe și oboseli, după doi ani încheiași de sbucium și trudă amară, și-au văzut terminată, credincioșii noștri, bisericuța din mijlocul comunei.

Mîngăerea încununată de bucurii curate au avut-o duminică 10 Noemvrie, cînd din două autobuse au acoborit pentru sfințele slujbe 14 preoți, și corul bisericii noastre protopopești din Orăștie. Slujba s'a început la vechea capelă din capul satului din sus, și apoi în marea procesiune, preoți în odăjdii frumoase și popor mult, în și'n cântări sfinte, dealungul satului pînă la biserică nouă. Aci s'a făcut sfințirea, continuîndu-se sf. Liturghie, la urma căreia a predicat foarte frumos sfîrșitul *pâr. protopop Valer Paveloni* al Orăștiei, despre noua casă a Domnului, pîlduind cu Împăratul Solomon: „Ascultă Doamne pe cei ce se roagă din sfîntă biserică aceasta, pleacă-ți urechea ta și fiu lor milostiv”.

S'a cetit apoi, de către *pâr. local Aug. Boca*, lista tuturor ctitorilor și binefăcătorilor noului sf. lăcaș, dintre cari amintim pe:

Exc. Sa Preasf. Domn Episcop diecezan *Dr. Alexandru Nicolescu* 7500 Lei, Dnii f. senator *Iuliu Albani* din Zlatna 500, *Mihai Constantin* Guvernatorul Băncii Naț. a Rom. 1000, *Const. Bursan* deputat de Hunedoara 1000. Dăoara *Aneta Tufan* prof. Lugoj 500, f. ministru *A. Vlad* 500, rezultatul colectei din diecez a Lugojului 8000, Cassa Centrală Lugoj 5000. *Aron Todea* inv. Balșa 200, *Gh. Cioca* Orăștie 1000. *Arth. Schmidt* Orăștie 100, *Vas. Ciocan* pantofar Zlatna 100. Societatea mînlă „Mica” Brad 1000, *fam. Deon. Eșș* Brad 200, *P. Mogoșan* Brad 100, *I. Fodor* inv. Carechiu 100, *Rev. D. canonic Dr. Ioan T. Marienescu* Lugoj 100, *Rev. D. canonic Ioan Ionea* Lugoj 100,

P. Cuv. Să pâr. Leandru asumpționist Lugoj 100, un rînd de odăjdii și 14 icoane calea cracii, *Lazar Parștin* Orăștie 100 și două feșnice mari înaintea altarului în valoare de 800 Lei, *Vas. Failatar* Orăștie 200, Prefectura jud. Hunedoara 2000, *Iosif Boca* comerciant și proprietar Balșa 200 Lei și terenul pe care-i edificată biserică, *Gheorghe Rus* primcurator 100 Lei și un policandru în valoare de 400 Lei, *Nic. Tașlea* 100, Surorile de la sanatoriul *Geoagiu* colectă 700 Lei, minierii de la Săcărâmbu 900, *Dr. Dezideriu Fulep* senator de Huned. 200, *Ionică Aron* comerciant *Geoagiu* 100 Lei; *Rev. Domn canonic Dr. Nic. Brînzeu* Lugoj; o Sf. Evangheliă nouă, un Apostol nou și un Litargier.

Biserica rom. unită Cugir: două rînduri de odăjdii, Biserica rom. unită Orăștie: Un prapor și o cădelniță. Biserica rom. unită Cib, una strană cantorală, un tetrapod, o cruce, icoane, candelă, cărți, etc. Biserica rom. unită din Ruda-Brad: Un rînd de odăjdii negre și *Di G. Todica* *Geoagiu* un octo/h. Donațiile au fost primite de noui credincioși cu cele mai vil și călduroase mulțumiri.

După aceasta a urmat sfințirea apei și stropirea participanților, peste 1300 de persoane.

Toți s'au îndepărtat la ale lor, cu inima mîngăiată, sufletul spălat de ură și păcat, — cu bucuria credinței în suflete.

pr. *Sabin Olea*

Năvălesc lupii

Încă n'a acoperit omătul câmpurile, și dihanile codrilor năvălesc cu furie, arătându-și colții hidoși, băgînd în groază oameni și animale. În hotarul com. Cib, de câteva ori au intrat ziua la amiază în turmele de oi ce pășteau liniștite pe cele poeni. Păstorii cu câinii nu i-au putut scoate, decît după ce-și lua prada.

În câteva rînduri au împrăștiat vitele mari cornute prin hotar, dealuri și păduri, făcînd după căutări oboșitoare, proprietarii au găsit vitele speriate ce se adăpostiseră prin desimi. În dimineața sîmbetei de 9 Noemvrie locuitorul *Aug. Zapodean* plecase la țîrg la Zlatna cu lemne de dimineață. În hotar se pomeneste că boii stau cu carul — și lată 5 lupi stau în drum și un paa nu-i mai lasă. Omul îngrozit a strigat, s'a răstit cu săcurea, ba a făcut foc, nici vorbă să plece Băteu în diași ca pleceul de futor, Omul văzînd îndrăzneala spurcăciunilor de dihanii, a încercat locul, sburlindu-i-se părul pe cap ca țepele pe arciu și de nu veneau din urmă mai mulți oameni, cari au luat pe fugă pe lupi, cine știe ce se mai întîmpla.

Am mai spus-o aici, cînd se află câte-un român brav cu să doboare câte-o nămilă de asta necurată, vin autoritățile și legea de-l pedepsește ca pe *Nic. Oancea*, anii trecuți. De apărât împotriva lor însă nu-i apără.

(c.)

Mașină de cules porumbul. S'a adus din America o mașină nouă, de cules porumbul. Mașina are două falci mișcătoare, pe care sunt prinși dinții rari, lungi și ascuțiți. Taie fiecare fir de porumb, iar pe cel căzut îl ridică. Strânge tuleii în mînnunchiu și îi leagă cu sfoară.

E purtată cu un tractor mic sau cu vite. Nu ia decît un rînd odată și taie toate ierburile crescute prin porumbiști. Astfel folosul e simțitor, căci se adună și nutreț mai mult și bun.

Scrisoare din Paris

Dela corespondentul nostru

Paris, la 16 Noembrie 1935

Palatul justiției, de vreo două săptămâni, cu debaterile lungi și complicate ale procesului Stavisky, trece printr'o foteală ne mai pomenită.

Curtea cu jurați e plină cu fețe înalte: președinți de consiliu, miniștri, parlamentari și funcționari încurcați de înșelăciunile unui vântură-țară; ei stau cum pot, — claie peste grămadă, — pe băncile acuzaților; de aici, cu glasul lor răgușit de aerul pușcăriei, fiecare la rândul său răspunde la întrebările nenumărate ce i-se pun, despre legăturile cu Stavisky, în escrocheria sutelor de milioane, cari au compromis creditul Statului.

Stavisky? Numai numele i-se mai aude în tot minutul și umbra-i mai flutură încă printre foștii lui prieteni; ea nu se mai desparte de ei; sau mai bine zis, ei nu se pot despărți de ea.

Cei cari l-au cunoscut mai deaproape, povestesc multe despre el.

Încă tânăr, Serge-Alexandru Stavisky era director de teatru și prieten cu vestiții cântăreți din cartierul Montmartre, dădea banchete și umbla prin cele mai luxoase și mai scumpe localuri de noapte din Paris.

După ce se amestecase și în politică, se ducea pe la ministere, fără măcar să bată la ușă.

Unul dintre acuzați spune, că președintele de onoare a unei societăți pe care o fondase Stavisky, ar fi chiar Negusul, Regele abisinienilor.

În mijlocul atâtor bărbați, se frământă soarta tristă a femeii escrocului: Arlette Stavisky. E drama înduioșătoare a unei mame cu doi copilași, gingași și nevinovați. Ea, care nu de mult, strălucia de diamante și tot feluri de scumpeturi, azi, stă plângând, tristă și mohorâtă, pe banca acuzaților, între doi адвоаți. Ea se declară nevinovată, spunând că n'a luat parte la înșelăciunile bărbatului ei, și că nu știa de ele.

Un gazetar a întrebat-o ce are de gând să facă, dacă scapă fără închisoare.

»Sper, — zise ea — să-mi gădesc un loc liniștit de refugiu, unde mă voi putea ascunde dinaintea lumii, și uita scandalul care mi-a pângărit numele. Voi trăi pentru băieții mei. Ei sunt aceia cari îmi dau vigoarea și tăria sufletească, pentru a-mi continua datorința mea de mamă. Vreau să fac din ei oameni folositori societății și n'aș dori să știe ei vreodată, despre soarta nenorocită a tatălui lor».

Scandalul lui Stavisky e mare, dar învățătura pe care o ia francezul e și mai mare.

Când ieșise la iveală înșelăciunile lui acum doi ani, eram aici, și nu pot să uit

niciodată revolta Parisului, la care am fost martor. Am văzut baricarde, magazine sparte, străzi întoarse, sânge, răniți și morți cari au căzut ca să șteargă acest scandal rușinos. Tot Parisul ieșise în stradă, strigând în gura mare »destul«, căci erau sătui de înșelăciuni.

Guvernele cari venind în urmă la putere: Doumergue Flandin și acum Laval, au înțeles primejdia și prăpastia ce-i amenința; de aceea au promis: că nu vor cruța pe nimeni, că vor căuta să scoată adevărul la lumină, iar pe cei netrebniți o să-i pună la răcoare.

Zis și făcut.

Prin aceasta, liniștea, atât de necesară unui popor civilizată și c'o vieată cumpătată, s'a întins din nou pe meleagurile ei obișnuite.

Astăzi, procesul lui Stavisky nu-i decât descoperirea uneia din multele taine ale Parisului.

Daniel Ieran

Lupte sângeroase în Abisinia

Șase mii de kg. bombe aruncate într'o singură luptă

În ziua de 19 Nov. s'a dat o luptă îndârjită între 20 avioane italiene și vreo 20 de mii soldați abisineni. Italienii au aruncat în lupta aceea peste șase mii kg. bombe, omorînd peste șase mii abisineni, de fiecare cap de om un kg. bombe.

Într'unul din cele 20 avioane se afla contele Ciano, ginerele lui Mussolini și cei doi fii ai săi. Avionul lor a fost atins de trei obuze și de gloanțe de mitralieră trase de trupele abisiniene. Rezervorul de benzină a fost spart de un glonte și de nu era curajul mecanicului, avionul cu ginerele și fiii lui Mussolini ar fi căzut colac în rândurile dușmanilor. Mecanicul, cu toate că era rănit, a astupat cu mâna spărtura făcută în rezervor, stând două ore într'o poziție obositoare și periculoasă.

Lupta aceasta s'a desfășurat între văile unor râuri, spre miazăzi de orașul Makalle. O parte a cavaleriei a fost omorâtă pe când trecea un râu.

După lupta aceea, Negusul a plecat pe front ca să vadă cu ochii săi situația de acolo. A plecat în cea mai mare taină, nimeni nu i-a știut drumul la plecare. Dar ochii iscoditori ai italienilor l-au urmărit. Deasupra unei văi, două avioane s'au tot învârtit deasupra gârzii în mijlocul căreia se găsea Negusul, gândindu-se că-l vor putea prinde viu. S'au întors însă în lagărul lor fără pradă.

Întors de pe front, Negusul s'a arătat mulțumit de ce a văzut. A hotărît să nu schimbe nimic, să lase pe abisineni să

hărțuiască pe italieni așa cum au făcut și până acum.

A dat apoi ordin să fie judecat comandantul cetății Gorahai care a lăsat cetatea în mâinile dușmanilor fără apărare. El a fost găsit vinovat de lașitate și a fost bătut cu biciu în piața publică. Averele sa a fost confiscată și a fost dăruită fiului prințului Afework care a murit eroic în luptele cu italienii.

Soldații Negusului au încercat de vreo câteva ori să înapoieze pe italieni. Au fost însă respinși totdeauna, lăsând mulți morți pe câmpul de bătaie și mulți prizonieri în mâinile dușmanilor.

În timpul luptelor din 19 Nov. spun gazetele străine că a murit un mare comandant abisinian. Se crede că e rasul Seyun, un bun ajutor al Negusului.

Italianii își întăresc acum pozițiile pentru a li-se ușura o nouă înaintare.

Regele George a sosit la Atena

Luni, în 25 Nov. Regele George al Greciei a pășit pe pământul țării de pe a căruia tron a fost silit să plece acum 12 ani.

În capitala țării a fost așteptat de înalții demnitari civili, de cler și de sute de mii de oameni veniți din provincie. Clopotele tuturor bisericilor și sute de tunuri l-au anunțat sosirea.

La ora 12, aceeași zi, a intrat în Palatul Regal.

S'a amânat procesul asasinilor dela Marsilia

La timp ce lumea întregă aștepta cu nerăbdare sfârșitul procesului celor învinuți de tovarășie în omorul Regelui Alexandru al Serbiei, din Franța sosește știre că procesul a fost amânat.

După două zile de debateri, s'a issat oartă între avocatul acuzaților numit Darbon și procurorul general numit Rol. Cărtă s'a terminat așa că avocatul a fost dat afară din sală, cu forța. În locul lui a fost pus apărător din oficiu, un alt avocat.

Acuzații însă n'au vrut să zică de vorbă cu noul lor apărător, din care pricină procesul s'a amânat pentru Ianuarie viitor. Până atunci acuzații își vor căuta apărător nou.

Ajutoare de iarnă în Austria

O pildă bună pentru noi

Austria pregătește o acțiune de ajutorare în stil mare, urmând să împartă ajutoare de iarnă la vreo 600.000 navoiași. Acul trecut s'au strâns ofrande în valoare de 16½ milioane.

Acul acesta se speră a se aduna și mai mult. Noi un cetățean austriec nu trebuie să suferă de foame și de frig în iarna aceasta, spune ministrul Fritz Stockinger, care are conducerea acțiunii. Din suma de mai sus, mai puțin de 5800 șilingi cheltuielile colectării s'au putut cumpara și distribui 150 forgoane de îmbrăcăminte, 23.000 quintale de alimente, 1.655 mese calde, enorme cantități de pâine, conserve, material de încălzit și altele, toate acestea numai în Viena. În celelalte țări federale s'au dat și vite vii.

Dând aceste amănunte, ministrul Stockinger a adăugat că încă odată se vedește mai mult suferința mare al Austriecilor. Acțiunea de ajutorare de iarnă a început în provincie la 1 Noembrie iar în Viena începe la 1 Decembrie

și va dura până în Martie. Un ziar vienez apelează și la Austrieci din străinătate să dea pentru vechea lor patrie.

Iată o faptă care poate servi de pildă, vrednică de urmat, și cetățenilor țării noastre. Vitregia analui care merge spre sfârșite, a aruncat în ghiarele sărăciei cele mai cumplite o parte din populația Basarabiei. Frați de-ai noștri, dela granița de răsărit, n'au ce mânca. Se sting copii, ofiliți, sub privirile desnădăjduite și neputincioase ale părinților, ca mururile luminilor de seară ce lișare abia lipite de colțul mesii. În mahalaua Chișinăului, un copil a fost prins mâncând resturi din trușuri de animale moarte.

Până în țările cele îndepărtate a mers vestea despre foametea din Basarabia. O gazetă străină publică un chip sfâșietor, un grup de copii basarabeni ce pleacă spre părțile prahovene, unde oamenii cu sufletele pline de dragostea creștină, s'au oferit să-i țină la de-cursul acestei ierni.

Pentru ajutorarea fraților din Basarabia s'a alcătuit un comitet. Ordinariatele bisericești unite au înținat pe preoți, prin cerculare, să apeleze la bunăvoința eredităților, dând fi-care ce poate ca să îndulcească un strop viața amară a infometăților din Basarabia. Când preotul va face apel, răspundeți cu toții cu creștină înțelegere. Puțin câte puțin, dela mulți, se va face mult. Din roada pământului, o parte cât de mică, dăruită pentru cei cari flămânzesc, va mulțumi pe cei ce sunt în lipsă și pe tine însuși. Căci nu este mulțumire mai mare decât aceea pe care o lasă în suflet mi-lostenia.

O faptă frumoasă a ocnașilor dela Ocnele-Mari

Vestea tristă a locuitorilor basarabeni, cari, din pricina secetei cumplite ce a bătuit pe acolo anul acesta, n'au ce mânca, s'a răspândit pe întinsul țării. Inimile înțelegătoare au dat un frățesc și creștinesc ajutor infometăților, dăruind din roadele pământului sau bani.

Vestea tristă a ajuns și între ocnași cari în fatușerul salinelor dela Ocnele-Mari ispășesc cine știe ce fărâdelegi. S'au mișcat și inimile lor la gândul celor cari, acum în pragul iernii, sufer prin satele basarabene, chinuți de foame. În sufletele lor a strălucit o rază de lumină și zăb înădemnului s'au hotărât să ajute și ei, așa cum pot, pe cei încrecați de soartă. Cu toții și-au dăruit hrana de Duminecă infometăților din Basarabia.

Penitenciarul din Ocnele-Mari e cel mai mare din țară. Acolo își ispășesc pedepsele oinci sute de deținuți. Între închisorile țării aceasta e vestită pentru grija ce o pune ca să schimbe sufletește pe cei cari intră acolo, din oameni răi, stricători binei publice, să-i facă de treabă, folositori lor-și și societății. Un tânăr avocat bucureștean, închis pe 20 de ani pentru că și-a ucis nevasta și sozera ca să rămână singur stăpân pe bani, s'a făcut în închisoare creștin bun, a învățat și o meserie iar în oarele libere face cu deținuții coruri religioase. Din omul hapsân de bani cum era înainte, a ajuns unul cu un rost oarecare. Din ceace a învățat în timpul anilor de școală de celorlalți deținuți, învățându-i cântări frumoase și luminându-le sufletele în întunericul închisorii prin învățături folositoare.

Deținuții și-au împlinit promisiunea. Dumineca trecută n'au mâncat, au asistat în schimb cu toții la sf. slujbă la care a cântat frumos corul avocatului bucureștean, pe nume Virgil Nicolaescu. Din economia lor de o zi

și din ceace au dăruit funcționarii tachizorii, 8597 Lei au pornit să stămpere foamea celor loviți de soartă pe meleagurile basarabene.

Moșteniri prețioase

Dela înaintașii noștri ne-au rămas multe moșteniri prețioase, pe cari trebuie să le folosim spre binele nostru, și să le lăsăm urmașilor spre moștenire. Aceste moșteniri sunt de două feluri: materiale și sufletești.

Între cele dintâi locul de frunte îl are moșia părintească, patria sau țara noastră. Această moșie nu trebuie să o socotim ca un dar căzut din cer, anume pentru noi, la care noi cei de azi avem dreptul prin noi înșine. Pentru că cu tot ajutorul lui Dumnezeu — fără de care nu putem nimic — dacă moșii și strămoșii noștri nu s'ar fi luptat să o apere, să o mărească și să ne-o păstreze, azi nu am avea-o. Cine știe ce alte neamuri ar fi fost azi stăpâne peste pământul românesc, iar noi am fi fost în cele patru vânturi, sau nici urmă nu ar fi de noi. — Oăci un popor fără de țară nu este: când se pierde moșia, se pierde și neamul.

Știm cu toții că înaintașii noștri nu numai că s'au luptat să ne apere țara, ci au avut, veacuri după veacuri, să stea mereu cu arma în mână, ca nici un alt popor. Căci noi am fost așezați la răscruce de drumuri, în calea tuturor năvălirilor barbare, aici la porțile răsăritului. Strămoșii au trebuit să țină piept atacurilor nenumărate, pentru a ne păstra nouă moșia.

De aceea țara de acum e a noastră, nu pentru meritele și vrednicia noastră, ci a celor cari ne-au păstrat-o. Ea e moștenirea lor. Datoria noastră este, ca prin vrednicia, luptele, suferințele și munca noastră harnică, să o întărim și să o lăsăm și noi, la rândul nostru moștenire urmașilor. — Numai așa ne încopciem și noi cu vrednicie la lanțul înaintașilor noștri.

Moșie părintească nu trebuie socotită numai averea ce o avem dela părinți, casa, satul nostru, ci țara întreagă între granițele sale. Pentru că dacă țara nu stă, nu rămâne nici satul, nici avutul nostru. Pentru că cei ce și-au vărsat sângele într-o parte a țării, la răsărit, apus ori miazăzi, și l-au vărsat pentru apărarea țării întregi. Și când țara e cutropită de dușmani într-o parte, pierd întreagă, cu tot avutul ei.

De aceea nu avem mai mare datorie în lume, decât apărarea și întărirea moșiei românești, ori în care parte ar fi amenințată.

Între moștenirile sufletești, pe lângă limbă, lege și datini, cea mai prețioasă este *omenia*, aceea virtute cu care românul îmbracă pe omul cel mai de treabă. Cea mai mare laudă la poporul nostru este a spune despre cineva că „e om de omenie”. Subt această numire se cuprind însușirile cele mai alese ale unui om: drept, cinstit, cuviincios, harnic, înțelept. Om de ispravă, în care te poți încrede cu ochii închiși.

Această omenie a fost țaria noastră de căpetenie, în scurgerea veacurilor. Au trecut peste noi, ori printre noi, toți cei nedrepti, lacomi, mincinoși, îngânfați, pismași, și s'au ales puzderii de ei și de neamul lor în două mii de ani. Pentru că și în viața popoarelor e aceeași lege ca și în fire: nu trăește decât cel sănătos.

Iar în omenia românului e cea mai

Ședință festivă. Reuniunea Mariană a Școlii Normale de Fete din Blaj, sub conducerea *păr. prof. Dr. Leon Sârbu*, a oferit blăjenilor, joi în 21 l. c. două ore de înălțare sufletească și desfătare curată. După masa la ora 4, au aranjat în sala de gimnastică a Institutului Recunoștinții o *ședință festivă*. După un creștinesc și potrivit cuvânt de deschidere al Prezidentei, s'a jucat o piesă distractivă și înălțătoare, în care o fată din familie bună, urmând chemarea tainică și sfântă ce o urmărește în șomotul lumii, ca un părau cristalin ce trece printre munți, și-a odihnit chemarea în lmanul biruinței, într-o mănăstire de călugărițe. Piesa a fost încadrată în puncte de cor, unele acompaniate de armoniu, și declamări. Sala a fost plină de ascultători cari au plecat spre case cu sufletele înălțate.

Donațiune. Credincioasa văduvă, *Misardș Victoria* din comuna Căptălan, a donat bisericii gr. cat. din loc, un rând complet de veșminte bisericești și doi prapori, toate în valoare de 5120 Lei. — Dumnezeu să-l răsplătească înzecit jertfa făcută sfintei biserici în numele căreia l-se aduce și pe aceasta cale călduroase mulțumite. Pr. Alexandru Pop.

Sfârșitul dureros al unui cioban. Într'una din nopțile săptămânii trecute, ciobanul Barbu Iacob din comuna Gârbova de Jos, jud. Alba, se îndrepta spre stână. Din nebagare de seamă, fiind și întunec, s'a prăbușit într'un părau adânc. A doua zi a fost găsit mort, cu creierii împrăștiți. Pe urma lui au rămas fără nici un ajutor soția și șase copii.

Șase mii persoane otrăvite cu pâine. La niște mori mari din Spania s'a amestecat din greșală otravă în făină. Brutarii dintr'o provincie au făcut, fără să-și dea seama, pâine otrăvită. Au fost otrăvite până acum, suferind groaznic, șase mii de persoane.

Ce spune un englez despre papalitate. „Papalitatea este o instituție — spune un învățat anglican într'o revistă de seamă din Londra — căreia trebuie să-i dea chiar și dușmanii ei un atestat că este singura instituție neschimbată în lumea aceasta schimbătoasă. Și fără de voie ne vine în minte, cu prilejul acesta fabula aceea arabică, conform căreia marca piramidă dela Gizek ar fi fost zidită înainte de marele potop și că aceasta a fost singura operă omenească, care s'a putut împotrivi puterii potopului. Cu această piramidă mare se aseamănă papalitatea: multe potopuri mari au trecut peste ea, temelile sale afunde au rămas însă nedărânte. Fost-au și în trecut vremuri de mari schimbări, cari au fost tot

mare sănătate. Precum în neomenia altora, cari ne-au cutropit, ne-au împilat și ne-au supt, a fost betșug mare. Ei au crăpat și au putrezit, fără a lăsa pomenire; noi trăim și ne întărim, creștem și suntem tot mai mulți.

Această scumpă moștenire a omeniei, trebuie s'o păstrăm cu aceeași râvnă, ca și moșia strămoșească.

Dela Secțiile „Astrei”.

atât de primejdioase ca cele de astăzi și în care numai puțini s'ar fi aflat dintre necatolici cari să fi profetizat: „Când apele se vor fi retras, papalitatea va apărea din nou cu ideile, ale cărei paznică și reprezentantă este, și încă singură, sub ruinele unei lumi care s'a nimicit”.

Era să fie împușcat în ziua cununiei. În Tg. Onești-Bacău a avut loc duminică, înainte de prinderea postului, căsătoria alor doi tineri. Mirele era greșit la judecătoria. În clipa când au plecat spre biserică, o tânără care aștepta în fața porții, a tras asupra mirelui trei gloanțe de revolver. Din fericire nici unul nu l-a ajuns. Din cercetările făcute reiese că tânărul a întreținut legături de dragoste cu aceea care a tras asupra lui. Fiindcă nu s'a ținut de cuvânt, fata l-a făcut amară tocmai ziua nunții.

La școală cu avionul. Un milionar american, numit Romptan, trăește împreună cu familia la țară, 200 km. depărtare de San Francisco. Cel doi copii ai săi, amândoi în vârstă de școală, sunt trimiși zilnic, cu avionul, la școala publică din San-Francisco. Fac adică zilnic, dus și întors, un drum lung de 400 km. Departe a ajuns știința și tehnica amenească dacă le privim prin prisma celor de-acum câteva sute de ani, dar scurt drum au făcut dacă privim bolta cerească înstelată, după care cine știe ce lumi noi vor fi.

O sută de mii soldați italieni vor pleca în concediu. Din numărul mare de soldați italieni sub drapel, vor fi trimiși în curând în concediu o sută de mii. Concediile se vor da mai ales agricultorilor și susținătorilor de familie.

Se va prelungi toamna? Spun cei ce se ocupă cu mersul vremii că în curând vom avea nopți cu ceață și o prelungire a toamnei. Această prelungire s'ar datora unei pete mari cari s'a ivit nu de multă vreme în soare. Deocamdată vremea e încă de toamnă. A început să ploie prin părțile ardene, o ploie care nu prevestește început de iarnă. Săptămâna trecută, în urma unui curent rece de aer, a început să ningă la București. Acum însă plouă și pe acolo.

O barcă cu pescari se răstoarnă în Dunăre. Trei pescari din comuna Caraciu au plecat la Brăila să vândă pește. Au plecat cu barca, tovarășul lor de fiecare zi și unealta cu ajutorul căreia-și câștigă pâinea de toate zilele. La întoarcerea spre casă, barca s'a răsturnat din cauza valurilor. Două dintre ei s'au acățat de barcă ajungând până la țarm. Al treilea s'a înecat.

O femeie își dă foc. În zilele noastre s'au înmulțit înșelătorii ca ciupercile după ploale. În Suedia s'au găsit câțiva cari, ca să câștige bani, au făcut religie nouă iar pe ei s'au făcut predicatori. Dar, ce să spun nou oamenilor, căci tot ce-i bun și adevărat se găsește în religia întemeiată de Isus Hristos? Au început deci să predice că pentru a muri cu sufletul curat, trebuie să-ți dai însuși foc. Femeia Dorotea Anderson a ascultat învățăturile lor, și-a făcut un rug din lemne și așchii, s'a așezat pe el și și-a dat foc. Împreună cu ea au ars zece clădiri din jur.

Un nebun își pune capăt zilelor. Muncitorul Neagu Gheorghe de 52 ani, până acum în slujba C. F. R.-ului, a fost dus săptămânile trecute la Cluj, la clinica de nebuni. Sâmbăta trecută, într'un moment de nebunie, s'a aruncat dela etajul prim al clinicii. După câteva ore de chinuri groaznice, a încetat din viață.

Vești economice și gospodărești

Poame vândute peste graniță. În toamna aceasta s'au vândut peste graniță: 1.549.445 kgr. struguri; 540.350 kgr. nuci cu coaje; 36.528 kgr. nuci cojite; 2.167.268 kgr. mere; 1.260.000 kgr. poame uscate; 372.370 kgr. poame proaspete; 64.204 kgr. caise și 127.358 kgr. vin.

Grâu și ceapă trimisă în Anglia. Nu de mult, un vapor englez, a încărcat dela Constanța 250 vagoane de grâu, care-i trebuie Angliei pentru îndestularea unei colonii a ei.

Tot Anglia a cumpărat în anul acesta dela noi mai multă ceapă, pe care o plătește destul de bine.

În anul trecut Anglia a cumpărat ceapă din Ungaria, dar acum Ungaria nu are ceapă de ajuns.

Austria cumpără dela noi săcară. Austriei îi trebuie multă săcară. Pentru aceasta cumpără dela noi 500 vagoane săcară. Din Polonia cumpără 600 vagoane și din Ungaria 200 vagoane săcară.

Negotul României cu Bulgaria. În celea dintâi șapte luni ale anului acesta, România a vândut în Bulgaria mărfuri în preț de 72.441.000 franci și a cumpărat din Bulgaria mărfuri în preț de 41.000.000 franci.

Porumb de vânzare peste graniță. În anul acesta dela noi se va putea vinde peste graniță cel puțin 50.000 vagoane de porumb. În Suedia încă se vor mai trimite 10.000 vagoane porumb.

Grâu de semință. În toamna aceasta, Ministerul Agriculturii a împărțit 546 vagoane grâu de semință. Grâul s'a dat sătenilor din ținuturile unde recolta de grâu a fost slabă.

Pruni din țara noastră. În țara noastră sunt plantați 87.000.000 pomi roditori, dintre cari 54.000.000 sunt pruni.

În fiecare an se plantează la noi, cam 2.000.000 pomi, dar din cauza boalelor și a omizilor se pierd în fiecare an cam tot pe atâția.

Roada anuală a fiecărui prun roditor este de 10—12 kgr. Aceasta din cauza că pomii sunt prea puțin îngrijiți.

Prețul porumbului, grâului, orzului și ovășului. Prețul porumbului a scăzut la 19.000 lei vagonul, iar al grâului a coborât cu 2000 lei la vagon.

Orzul se vinde cu 25.000 lei vagonul, iar ovășul se vinde la București cu 33.000 lei vagonul.

Oaia țigae. Este oaia cea mai bună. Are lână dintr'un singur fel de fire, așa că poate fi lucrată ușor de fabrici. Fabricile plătesc kilogramul de lână țigae cu 50—60 lei. De pe o oaie țigae se poate tunde 2 kgr. și jumătate de lână. Sunt oi țigăi cari dau și 4 kgr. lână.

Carne încă are mai multă oa și alte oi.

Oile țigăi sunt destul de răbdurii.

Suferă destul de bine mutarea dela munte la șes, și întors. De asemenea sunt foarte răbdurii la ger, vânt și ploaie.

Iarbă brumată de toamnă. Vitele cari pasc iarbă brumată se îmbolnăvesc. Multe vaci fată înainte de vreme, ori chiar lapadă. De aceea e bine ca seara, după ce vitele vin dela pășune, să li-se dea fân sau alt nutreț uscat. E bine, ca dimineața să se scoată vitele la pășune numai după ce ierburile s'au zvântat de brumă. Dacă vremea e umedă și rece, să nu se scoată de loc la pășune.

Congresul oierilor

Românii s'au îndeletnicit cu creșterea oilor încă din timpuri vechi și străbune. Viața lor vara se depășă alătura de codrul verde și de turma oilor dragi, prim poienele și vârful munților, pe unde ciobanii noștri cântă frumoasa doină românească.

Astăzi par'că această frumusețe și podoabă a țării noastre începe să se asadă, imputinându-se din an în an oierii și ciobanii români. Pătrunși de această grijă, s'au adunat la Sibiu, în primul congres, toți oierii români, ca să hotărască cum s'ar putea ajutama și desvolta mai bine oieritul din țara noastră.

La congresul dela Sibiu a luat parte și dl. Ministru Negură, pe lângă un număr oarecare de oieri români. Discuțiile es au avut loc s'au îndreptat spre îmbunătățirea acestei ramuri însemnate de producție pe care o are țara românească.

Moțiunea sau hotărârea pe care au luat-o oierii români constată și arată lipsurile de cari suferă, cerând ajutorul Statului, ajutor de care oierii altor țări se bucură de mult.

Avem în fața noastră această moțiune din care spicim cele ce urmează:

Congresul constată că numărul oierilor se imputinază din cauza oilor de rasă slabă, a lipsei de pășune de calitate bună, ceace aduce cu sine produse de calitate inferioară, iar valorizarea (prețuirea) lor se face pe prețuri foarte mici.

Impozitele mari, taxele multe și selurite aduc împiedecarea dezvoltării oieritului.

Oierii români cer Statului ajutorul necesar, cum a făcut Germania, care a pus la îndemâna oierilor germani 320 milioane lei, pentru îmbunătățirea rasei și creșterii oilor.

Deasemenea mai cer înființarea pe regiuni de „stăni șroii” unde oierii să poată învăța cele necesare acestei îndeletniciri, cum ar fi fabricarea brânzeturilor. Străinii fabrică astăzi, chiar la noi în țară, aceste brânzeturi și cașavaturi pe cari le găsim în comerț, plătiți cu salarii mari, pe când românii stau fără de lucru.

Cer în mod stăruitor pășune pentru toate anotimpurile, cum ar fi bălțile, locurile rezervate de stat, votându-se o lege în acest scop, cât și pentru oieritul în Munții Apuseni și ai Maramureșului. Cu durere constată și ei lipsa creditului de care au foarte mare trebuință.

În continuare cer oprirea importului de lână forțând astfel fabricanții de stofe să cumpere lână de care au nevoie din țară, pe un preț favorabil ambelor părți, iar brânza necesară hranei soldaților deasemenea să se procure direct dela oierii români și nu prin mijlocitori.

Impozitele mari cari apasă pe oierii români să fie reduse, iar altele desființate. În acest scop propun ca proprietarii cu 50 de oi să fie scutiți de impozite, iar numai cei dela 50 de oi la sus să fie impuși la plata impozitelor.

Pentru transportarea produselor cer o reducere de 50% pe căile ferate.

În aceeași măsură cer libertate împușcării ursului, nimicitorul turmelor de oi.

Iată dorințele oierilor adunați în primul congres dela Sibiu, unde și-au spus durerea de care suferă, cerând ajutorul necesar pentru o cât mai bună dezvoltare a acestei bogate ramuri de producție și de venituri pentru oierii și Statul român.

Căci numai având o bună rată de oi, vom putea avea lână de calitate superioară, produse bune, putându-le exporta și plasa pe diferite piețe ale Europei, odată cu creșterea valorizării lor ne va asigura un venit sigur.

Ministerul de Agricultură prin Camerele de agricultură va putea aduce îmbunătățirile necesare în această direcție. De sigur că în acest scop este nevoie de o studiere serioasă a lucrurilor, pentru o cât mai rațională organizare a oieritului în țară la noi.

Iată un nou program de lucru, legat de agricultură, dătător de progres, de civilizație, adăptor de venituri, program care trebuie înfăptuit spre binele și propășirea oieritului, al poporului și al țării.

Olimplu I. Barna

Cărți nouă

Noul Testament, cele patru evanghelii, laptele apostolilor, epistolele și apocalipsul, traducere făcută de *Benedict Vineri și Gh. Anton*, preoți franciscani coaventuali. Editura Tipografiei „Serafica” din Săbăoani jud. Roman. Cu aprobarea și binecuvântarea celor în drept.

Sfânta Scriptură nu are în românește traduceri prea numeroase. Încercări s-au făcut încă de prin veacul al 15-lea, dar acestea nu ni s-au păstrat decât în transcrieri mai târzii și s-au răspândit numai părți anumite, scrise cu mână. În tipar s-au ivit prin secolul al 17-lea după Hristos, la Brașov, la Orăștie, la Baia Mare. „Palia” dela Orăștie din anul 1582, cuprindea abia începutul Bbției (Testamentul Vechiu, două cărți ale lui Moisés). Mitropolitul Simion Ștefan dela Alba-Iulia ne-a lăsat în tipar Noul Testament. Întreaga Bbția în românește, în tipar, o avem dela 1688 făcută la București. Însă toate acestea traduceri se învechiseră atât de mult încât, cu trecerea anilor, aproape nu mai puteau fi întrebuințate.

Cea mai lungă viață a avut-o traducerea dela Blaj, tipărită la 1795, care se numește „Biblia lui Clain” fiind făcută în cea mai mare parte și îngrijită de Călugărul *Samoil Micu* zis Clain, din Mănăstirea Sfintei Troițe. Această traducere s'a răspândit atât de mult între Români, încât a răbătut chiar la Petersburg, unde are o ediție la 1818. Traducerea lui Clain a slujit ca temelie la toate celea făcute mai târziu, la Sibiu și București, în tot cursul veacului al 19-lea, până spre zilele noastre.

Cărturarul *Samoil Micu*, smeritul ieromonah din Mănăstirea Blajului, avea și învățătura trebuincioasă și stăpâna și limba românească atât de bine, încât a dat o traducere și frumoasă și bună. Ea se mai găsește și astăzi în atâtea biserici românești de pretutindeni, putând fi întrebuințată și acum, după 140 de ani, cu deplin folos de cunoscătorii buchilor vechi.

În timpurile mai noi traduceri românești din Bbție se ivesc tot mai multe și se tipăresc cu litere latine, spre o răspândire cât mai mare, însă celea cu aprobarea bisericii sunt foarte puține, abia câteva, dar și acestea nu cuprind decât o parte a Sfintei Scripturi. Pe celea tipărite de „Societatea Britanică” (răspândite de „Pocăiți”) nici nu le pomenim, fiindcă acestea nu au legiuina aprobare și recunoaștere a mai marilor bisericesti.

Noi, Românii uniți în credință cu Roma, în afară de Biblia lui Micu nici nu avem alta, decât „Noul Testament” tradus de Păr. Dr. Ioan

Bălan, canonic în Blaj, care s'a tipărit la Oradea Mare în anul 1925. Alte traduceri, ca cea a răposatului canonic Victor Smigelschi, n'a putut ajunge la slova tiparului și zace undeva, într'un sertar prăfuit.

Noul Testament al Păr. Bălan, în cei zece ani câți s'au scurs dela tipărire, s'a trecut în întregime și azi nu se mai găsește. Știința Sa tocmai acum pregătește a doua ediție și lucrează și la Vechiul Testament. Precum auzim, tipărirea e pe cale să înceapă în timpul cel mai apropiat.

Chiar și până atunci, putem vesti cu bucurie frumosul dar ce ne vine din Moldova, dela Părinții Călugări Franciscani, cari au scos zilele acestea un Testament Nou, într'o traducere bună, curat românească și norocos tipărită. Când scriem acestea șire, avem înaintea aproape toate traduceri românești mai răspândite și găsim cu plăcere, că traducerea dela Săbăoani nu este mai pre jos decât multe din cele vechi. Ca mireasmă a limbii, ca sunet de vechime, care se potrivește atât de bine cu graiul de peste veacuri ai cuvântului dumnezeesc, ea aduce mult cu Biblia lui Clain. Ceeace nu înseamnă că ar fi mai mult sau mai puțin o transcriere. Nu. Traducerea dela Săbăoani are curgere limpede, ușoară, și izbutește să redea mai curat înțelesul Scripturii, decât multe din traduceri de până aici.

Bună împărțire a capetelor în pasagii cu subtitli, cari rezumă și afișează conținutul. Limpezi notele și ușor de înțeles. Frumoasă litera tiparului, bună hârtia. Pagini 856.

Și legătura e norocoasă și ieftină. Prețul cărții, legată în pânză, cu titlu aurit 85 Lei. În piele 150 Lei. Un preț într'adevăr pentru toate buzunarele și pungile, oricât de strâmtorate.

Recomandăm cu căldură această traducere a Sfintei Scripturi, care, repetăm, este făcută cu binecuvântarea și aprobarea mai marilor bisericesti. Se poate cere dela Tipografia „Serafica” din Săbăoani jud. Roman, ori și dela Librăria Seminarială din Blaj. (al).

Redactor: IULIU MAIOR

Celce vrea să știe cum se află Isus în mijlocul nostru în taina sfintei cuminecături, ce datorințe avem față de această mare taină, de câte ori să ne cuminecăm, ce câștigăm cuminecându-ne cu vrednicie, cum să ne pregătim sufletește și trupește

pentru sfânta cuminecătură, cum să ne cuminecăm, cum să ne purtăm după primirea acestui nutremânt sufletească și cum se face cuminecarea sufletească: să ceară dela Librăria Seminarială din Blaj, ori dela oricare altă librărie din țară Nr. 11 din „Cărțile Bunului Creștin” scrise de Păr. profesor *Iuliu Maior*

Taina Tainelor: Sfânta Cuminecătură

care broșură, deși cuprinde 96 pagini, costează abia 8 Lei, așa că o poate cumpăra și omul cel mai sărac.

Citiți-o și nu vă va părea rău!

Reuniunea Femeilor Române gr. cat. din Blaj

Nr. 52-1935.

Convocare

În conformitate cu art. 13 din Statutele Onor. Membre ale Reuniunii Femeilor Române gr. cat. din Blaj sunt rugate să participe la

Adunarea generală ordinară

care va avea loc în ziua de 15 Decembrie 1935 la ora 4 d. m. în sala de gimnastică a liceului de băieți.

PROGRAM:

1. Deschiderea adunării.
2. Exmiterea alor 3 membre din adunare pentru verificarea procesului verbal.
3. Raportul general al comitetului despre activitatea Reuniunii dela ultima adunare încoace.
4. Raportul casierei.
5. Proiectul de buget.
6. Exmiterea alor trei comisii: 1., pentru cercetarea raportului general; 2., pentru cercetarea gestiunilor financiare și a proiectului de buget; 3., pentru înscrierea de membre noi.
7. Rapoartele comisiunilor de mai sus și darea absolutului pentru gestiunea încheiată.
8. Eventuale propuneri.

Blaj, la 16 Noemvrie 1935.

Prezidentă, p. Secretar,
ss. **Em. Hopârtean** ss. **O. Gael**

A apărut!

A apărut!

Calendarul dela Blaj pe 1936

care cuprinde, pe lângă toate celea ce se cer dela un calendar, și nelipsitul *Indreptar bisericesc* pentru cantori și preoți, cu tipicul tuturor duminicilor și sărbătorilor de peste an.

Apoi o bogată parte pentru „*Învățătură și petrecere*” cu îndemnuri creștinești, sfaturi folositoare la toate trebuințele, povestiri, poezii, glume și numeroase chipuri din țară și din toată lumea

Mal ieftin ca totdeauna!

În acest an, plin de necazuri și de poveri, am ținut seamă de lipsa de bani a cetitorilor și am statorit prețul calendarului popular, mai ieftin ca totdeauna. Și omul cel mai necăjit poate rupe dela necazurile sale un preț așa de neînsemnat.

Pe așteptare, nu putem trimite calendare!

Cine dorește să aibă calendar frumos și ieftin, să ceară fără întârziere Calendarul dela Blaj, care-i prietenul cel mai bun al fiecărui creștin.